

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 februarie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, declarat de către inculpatul

Drumea Andrei XXXX, născut la
xxxxxx, originar din mun.Xxxxxxxx,
domiciliat în s.Xxxxxx, r-nul XXXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1.Prima instanță: 23.07.2015 - 03.06.2016,

2. Instanța de apel: 23.06.2016 - 17.10.2016,

3. instanța de recurs: 19.01.2017 - 22.02.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 03 iunie 2016, Drumea Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal la 2 ani și 6 luni închisoare, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

În temeiul art.84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepsei fixate prin sentința Judecătoriei Strășeni din 10 iunie 2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Drumea Andrei, la 19 august 2014, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a efectua un apel, a cerut de la Sîrbu Ion telefonul mobil de model „Samsung S-560”, ce aparținea ultimului, dar după efectuarea apelului, intenționat nu i l-a restituit, dar a plecat cu telefonul părții vătămate, cauzându-i acestuia un prejudiciu material considerabil în sumă de 1500 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui A.Drumea să-i fie stabilită pedeapsa în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal de 3 ani închisoare, iar în temeiul art.84 alin.(4) Cod penal, pedeapsa definitivă de 7 ani și 7 luni închisoare, invocând că instanța, deși corect a reținut în seama lui A.Drumea starea de recidivă, incorect i-a calculat termenul de pedeapsă care nu putea fi mai mic de 3 ani, astfel că pedeapsa aplicată nu corespunde prevederilor legale;

- avocatul L.Panuș în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat,

invocând că probele acuzării nu demonstrează că telefonul mobil al părții vătămate ar fi fost sustras anume de către inculpat; - instanța nu a reținut că însuși din declarațiile părții vătămate I.Sîrbu, cât și a martorilor acuzării A.Sîrbu, D.Grițco, Ig.Schimbător rezultă că nici unul din ei nu a văzut ca inculpatul să fi înșușit telefonul mobil, însă toți au confirmat doar circumstanța că inculpatul a vorbit la telefonul mobil; - nu s-a dat apreciere nici declarațiilor martorului T.Istrati, care a comunicat că a găsit un telefon mobil, care nu avea cartelă, dînsul i-a pus cartela de care s-a folosit el și fiica sa, a martorului T.Ionițel, care a explicat că concubinul ei a găsit un telefon ce nu avea cartelă, precum și a martorului V.Ionițel, care a relatat că inculpatul îi este prieten, iar telefonul a fost găsit cu 1-2 zile pînă la cazul dat, astfel că probele date dimpotrivă demonstrează nevinovăția inculpatului;

- inculpatul, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, deoarece cea aplicată este prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de avocatul L.Panuș în numele inculpatului și inculpat, și admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Drumea Andrei, recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și publice sau de a exercita activități cu răspundere materială pe un termen de 2 ani.

În temeiul art.84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepsei fixate prin sentința Judecătorei Strășeni din 10 iunie 2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 7 ani și 6 luni închisoare, în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere și publice sau de a exercita activități cu răspundere materială pe un termen de 2 ani.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță, în cadrul cercetărilor judecătorești, minuțios și sub toate aspectele a examinat probele administrate în cauză și, în baza unei analize și aprecieri ample a acestora, just a ajuns la concluzia că s-a constatat existența faptei infracțiunii imputate inculpatului, iar vinovăția acestuia a fost dovedită prin totalitatea de probe acumulate la cauză – declarațiile părții vătămate I.Sîrbu, a martorilor A.Sîrbu, D.Grițco, Ig.Schimbător, Ig.Schimbător, T.Istrati și actele cauzei - procesele-verbale din 08.07.2015, prin care s-au examinat descifrările telefonice efectuate de pe telefonul mobil cu numărul de IMEI 359486050196771, ordonanța de recunoaștere și atașare la dosar a mijloacelor materiale de probă, și anume lista eliberată de instituția telecomunicații „Orange” care, apreciate cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu - al coroborării lor, confirmă comiterea de către inculpat a infracțiunii de escrocherie, acțiunile lui corect fiind încadrate în prevederile art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele invocate de partea apărării ce vizează activitatea privind administrarea și aprecierea probelor puse la baza condamnării inculpatului, deoarece urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat în strictă conformitate cu procedura prevăzută de lege, careva încălcări care ar atrage nulitatea probelor administrate și a actelor procedurale efectuate nu s-a constatat, acestea au fost obținute legal și sunt admisibile, conform prevederilor art.95 Cod de procedură penală, iar criticile cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză efectuată de instanță,

reprezintă opinia subiectivă a părții apărării.

La fel, instanța de apel a respins și motivul apărării, precum că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, pe când probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță – relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat, fapt confirmat prin declarațiile lui I.Sîrbu, A.Sîrbu, V.Ionițel, care au declarat că inculpatul a vorbit de pe telefonul sustras în acea seară, și chiar prin declarațiile însăși ale inculpatului, care a recunoscut că a vorbit de pe telefonul părții vătămate, de unde reiese că telefonul s-a afla la inculpat. Poziția inculpatului care a negat săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel a apreciat-o ca o metodă aleasă de ultimul în scopul evitării răspunderii penale pentru fapta comisă.

De asemenea, instanța de apel a respins și motivele invocate de avocatul V.Ropot, prin care a solicitat reîncadrarea acțiunilor în baza art.186 alin.(2) Cod penal, de rând ce baza probatorie administrată în cauză confirmă că însușirea bunului prin escrocherie a avut loc, lucru ce rezultă din declarațiile părții vătămate I.Sîrbu, care a explicat că A.Drumea a cerut de la el telefonul mobil să sune și el i l-a dat, după ce a sunat l-a pus la loc, iarăși l-a mai cerut, iar după ce a plecat, nu a mai găsit telefonul. Faptul sustragerii bunului părții vătămate rezultă și din declarațiile martorii A.Sîrbu și V.Ionițel, cât și ale inculpatului A.Drumea date în cadrul urmăririi penale, unde a recunoscut că a luat telefonul părții vătămate, punându-l în buzunar și a uitat să-l înapoieze, motivînd că se afla în stare de ebrietate.

În concluzie, instanța de apel a constatat că probele prezentate în sprijinul învinuirii, dovedesc cu certitudine că inculpatul a dobândind ilicit telefonul mobil de la partea vătămată I.Sîrbu sub pretextul de a efectua un apel telefonic și nu există temeii pentru recalificarea faptei acestuia în baza art.186 alin.(2) Cod penal și încetarea procesului penal în temeiul art.109 Cod penal.

Cu referire la motivele invocate de procuror în apel, în ce privește pedeapsa stabilită de prima instanță lui A.Drumea, instanța de apel le-a considerat fondate, deoarece prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.82 și 84 Cod penal și, deși corect a stabilit existența recidivei, i-a aplicat inculpatului o pedeapsă în alte limite decât cele prevăzute de lege, din care motiv a conchis că sentința, în partea respectivă, urmează a fi casată, cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea dată, la care ținând seama de prevederile art.61,75, 82, 84 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, a săvârșit infracțiunea având antecedente penale nestinse, la locul de trai se caracterizează negativ, de circumstanțele cauzei, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, precum și de scopul pedepsei, care va putea fi obținut doar prin aplicarea pedepsei cu închisoare.

Vreun temeii legal pentru aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege sau pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de apel nu a stabilit, nefiind constatate circumstanțe excepționale sau alte cauze, ce ar fi justificat aplicarea prevederilor art.79 sau 90 Cod penal.

Astfel, reieșind din cele expuse supra, instanța de apel a respins și apelul inculpatului, care a solicitat stabilirea unei pedepse mai blânde.

5. Împotriva deciziei a declarat recurs ordinar inculpatul A.Drumea care, fără a invoca vreun temeii prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea stabilirii pedepsei,

prin care să-i fie fixată o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, luându-se în considerație că s-a căit sincer de cele comise și dorește să lucreze ca să se poată întreține.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Din conținutul cererii de recurs se poate deduce că recurentul critică pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, solicitând să-i fie stabilită una mai blândă, cu suspendarea executării ei, temeiul prevăzut de pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să intervină în soluțiile adoptate în latura pedepsei când se constată că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, acest temei pentru recurs nu persistă în cauza respectivă.

Conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal menționează că la stabilirea pedepsei lui A.Drumea, instanța de apel a ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, precum și de prevederile art.34 și 82 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea, de persoana inculpatului, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, și i-a numit o pedeapsă în limita prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, corect considerînd că acesta urmează să execute real pedeapsa închisorii stabilite, fiind echitabilă faptei săvârșite.

Mai mult, Colegiul penal atestă că, pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, iar temeiuri prin care s-ar demonstra că A.Drumea poate fi corijat fără izolare de societate lipsesc, deoarece acesta anterior a fost supus răspunderii penale pentru infracțiuni intenționate și din nou cu intenție a comis o infracțiune, adică în stare de recidivă, ceea ce și demonstrează faptul că inculpatul nu a stat pe cale corijării.

Astfel, argumentul invocat de recurent privind aplicarea unei pedepse cu suspendarea executării ei nu poate servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată conform prevederilor legale, cu respectarea prevederilor art.61, 75, 82 Cod penal.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de inculpat și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1) - (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Drumea Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2016, în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu